

57. Діяльнісна природа туризму

Олег Танасійчук

Національний університет харчових технологій, Київ, Україна

Вступ. Морально-психологічний компонент є важливою складовою філософії туризму. Туристський бізнес як форма суспільної діяльності також повинна повною мірою відповідати "людським вимірам" – бути гуманно-центрованою за своєю суттю.

Матеріали та методи. Теоретичну і методологічну основу дослідження становлять праці вітчизняних і зарубіжних науковців соціальної і моральної філософії, роботи сучасних фахівців в галузі приклад. етики та туризму. В дослідженні використовується загально-теоретичний підхід до з'ясування сутності діяльнісної природи туризму, системний підхід до аналізу питань, порівняльні прийоми оцінки співвідношення вимог моралі і реалій туристської діяльності, виявлення функціонального зв'язку діяльнісних і моральних чинників мотивації туристської активності.

Результати та обговорення. Есе "Про подорожі" Френсіса Бекона – один з найширших описів наукового значення подорожей. Він зазначав, що у кожному віці вони дають користь: для юних років слугують "доповненням освіти", а в зрілі роки для – "поповнення досвіду". Важливою є комунікативна роль туризму, яку також передбачив англійський мислитель.

При конфліктологічному підході до феномена туризму також будуть у нагоді поради Фр. Бекона, за якими слід ретельно уникати суперечностей з людьми.

У розумінні мислителів подорожі є необхідним елементом активного соціального життя, що дозволяє людині зануритись у інший ("повчальний") світ.

Ідеї Жан Жака Руссо щодо цінності всесвітнього громадянства були навіяні подорожами.

У творі «Мухи» Ж.-П. Сартр у манері літературно-філософської творчості показує обізнаність з античною традицією здійснювати подорожі задля вивчення всього нового у найширшому сенсі – науки, культури, форм життєдіяльності людей іншого світу.

У п'єсі іншого французького екзистенціаліста Альбера Камю "Чума" підхід до феномена зміни місць, здійснено у негативному плані. Без обміну духовними цінностями, які неможливі без подорожей, людська спільнота перебуває як у облозі.

Починаючи з Григорія Сковороди багато з мислителів нашої держави знаходили у туризмі джерело натхнення та розширення наукового горизонту.

Філософами "Київської школи" – В.С. Пазенком, В.Г. Табачковським, В.А. Малаховим, А.М. Єрмоленко, іншими співробітниками Інституту філософії НАН України був наданий новий поштовх звернення до феномена туризму.

Такий соціальний інститут, як туризм, є потужним чинником гуманізації міжнародних відносин, удосконалення інтерособистісних контактів.

Інформаційно-комунікативна функція туризму забезпечує суспільну і міжнародну солідарність. Тому туризм має переваги перед іншими формами людських контактів.

«Туризм – найдемократичніша форма людських контактів, головна мета якого – зміцнення і примноження гуманістичного потенціалу співтовариства, сприяння миру і злагоді між народами».

Висновки. Спільними зусиллями ми здатні теоретично осмислити досягнення і проблеми міжнародного і національного туризму як суспільного феномена і на цій основі надати практиці туризму нових творчих імпульсів, здатності якомога повніше реалізувати його гуманістичну природу.